

Útulný domov.

Ve zdánlivém pohodlí svíjí se lidstvo v tisícerych poutech a ti, kteří v sobě cítí Boží zákon duchovního pohybu a usilují o probuzení, vycitují tato pouta nejvýš bolestivě. Jsou to pouta, která mohou být odříznuta teprve tehdy, snaží-li se takto zapředený člověk sám se osvobodit.

A přece jest toto uvolnění tím jediným, co ho může zachránit před propadnutím duchovnímu smrtelnému spánku!

Ani dnes neporozumíte správně mým slovům v celé jejich pronikavé pravdě, poněvadž lidstvo se samo příliš omotalo pouty a nemá také již možnosti volně se rozhlédnout a plně to pochopit.

Proto ruka výkonné Boží spravedlnosti **roztrhne** nyní a rozbije tato pouta, i když to lidem způsobí bolest a utrpení. Jinak to není vůbec možné. Teprve po rozříznutí a odpadnutí pout, vás tisících, budete schopni pochopiti správně moje slova a pohlédnete s hrůzou nazpět, na své dosavadní falešné myšlení!

Ale přesto chci vám ukázat na některé malé případy z mnoha, které vám snad umožní alespoň vytušení. Ovšem, jestliže jste Poselství přijali skutečně správně, poněvadž bez něho bylo by každé, ba i to nejmenší porozumění, úplně nemožné. Jedině Poselstvím můžete také správně porozumět celému pozemskému životu, se vším, co vás při tom potká a zasáhne.

Podívejte se se mnou na dnešní život lidí:

Jest úplně správné, jsou-li děti věrně opatrovány, střeženy a vedeny svým dětstvím a je-li dorůstající mládeži poskytnuto přiměřené vzdělání jako výzbroj na cestu pozemským životem.

Přesto však musí každému jednotlivci zůstat, ba musí mu být **dána** také možnost, aby **se sám** vypracoval z nejmenších začátků. Nesmí mu být od počátku všechno usnadňováno! Poskytnutí takové možnosti by mělo být úkolem státní správy.

Poskytnutí pohodlí nebo ulehčení skrývá v sobě největší nebezpečí jako přímé vyzvání k duchovní lenosti! A tak se to dělo až dosud ve smyslu pro rodinu, chtějícím jen dobro.

Již to je pro každého ducha jed, jestliže je jako dítě vychováván ve víře, že má vlastnické právo na pozemské statky, získané jeho rodiči. Mluvím o škodách ve vztazích čistě duchovních, které jsou při veškeré činnosti člověka tím **nejpodstatnějším**. Toho si musí být také v budoucnu vždy vědom, má-li být jak on, tak i poměry jej obklopující skutečně zdravé.

Avšak i **v pozemských** vztazích způsobila by změna okamžitě velmi mnoho a odklidila by z cesty mnohé zlo. Ku příkladu dítě by mělo do určitého věku zákonný nárok na ochranu a péči rodičů, spojenou s přiměřeným vzděláním. Poté však byla by to jediné svobodná vůle rodičů, jak by naložili se svým osobním majetkem.

Kolik dětí by se již tím úplně změnilo! Oč více **vlastního** snažení a opravdovosti pro pozemský život by vzniklo a jaká zvýšená píle! V neposlední řadě i větší láska k rodičům, která by nemohla být ani zdaleka tak jednostranná, jak se dnes tak často jeví.

Oběti milujících rodičů dosáhly by mnohem vyšší ceny, poněvadž by pak skutečně vycházely jen ze svobodné lásky, zatím co dnes taková oběť není dětmi vůbec hodnocena. Naopak, je očekávána a vyžadována jako samozřejmost, aniž by byla schopna vzbudit pravou radost.

Změna přinesla by s sebou ještě i další: vychovala by cennější lidi, lidi většího sebevědomí, silného ducha a zvýšené síly k činu.

Kdyby nebylo vlastnického **práva** na osobní majetek druhého, bylo by často zamezeno i zločinům.

Dětem lze mnohem snáze získati si lásku svých rodičů, místo aby se jako děti dožadovaly svých práv, která tak jako tak mají naprosto jiný smysl, než se dnes chápe. Děti musí být vděчны za to, že jim rodiče poskytli příležitost k pozemské inkarnaci, i když se při tom jedná o vzájemné uvolnění a podporování, jak je tomu při všech účincích Božích zákonů.

Ve skutečnosti jsou všechny tyto děti svým rodičům jen cizími duchy, **vlastními osobnostmi**, které svou stejnorodostí nebo nějakým dřívějším spojením mohly býti přitaženy k inkarnaci, jak to již víte z Poselství.

Rodiče poskytují dítěti ochranu a pomoc pro onu dobu, již duch potřebuje, aby mohl své nové pozemské tělo plnocenně ovládati a býti si vědom vlastní zodpovědnosti. Pak musí být pozemský člověk úplně volný, odkázán sám na sebe, jinak nemůže tak zesílit, jak je to pro něj ve velkém rozmachu Božích zákonů užitečné. **Má** bojovati a má míti překážky, aby jejich překonáváním duchovně vyrůstal a dosáhl výšin.

Změna v dosavadním myšlení dítěte na uplatňování práva na majetek rodičů projevovala by se ještě v mnoha jiných způsobech, než které byly vyjmenovány, předpokládaje, že by se stát ve své působnosti přiměřeně přizpůsobil národu a pomáhal nejen rodičům, ale i dětem prorážeti cestu.

Tak i názor na získávání majetku každého jednotlivce musí se vyvíjeti úplně jinak. Dnes se mnozí lidé snaží zvětšovati svůj majetek stále víc a více jen proto, aby ulehčili život svým dětem, tedy aby svůj majetek dětem zanechali. Veškeré myšlení a usilování je založeno jedině na tom a je podkladem sobeckého hromadění pozemských statků.

I když to úplně nezmizí, poněvadž ten či onen pokládá tento smysl za základ své veškeré životní činnosti, bylo by mnoho i těch, kteří by své pozemské činnosti dali vyšší a všeobecnější cíl k požehnání mnohých.

Pak by zmizely nemravné sňatky z vypočítavosti, tak jako podvod smutné honby za věnem. Mnoho zlého by se rozpadlo samo sebou a na jeho místo nastoupilo by ozdravení. Poctivost ve vnitřním citění došla by uplatnění a sňatky by byly **pravé!** Ke sňatku přistupovalo by se především s mnohem větší opravdovostí.

Dorůstající mládeži má býti poskytnuta příležitost, aby nejen mohla, ale **musela** rozvinouti své duchovní síly ve smyslu Poselství k nabytí svých životních potřeb. Jen to jedině je správné, poněvadž teprve potom může duchovně **kupředu**, protože se **musí** duchovně **hýbat**.

Ale místo toho je mnohým dětem rodiči nebo jinými

příslušníky rodiny příliš usnadňována právě tato nutná cesta k jejich duchovnímu ozdravení. Dotyčnému člověku je učiněna **tak pohodlnou**, jak je to vůbec jen možné, a tomu se říká smysl pro rodinu, láska nebo také rodinná povinnost.

Nechci vypočítávati škody, které tím vzniknou i při tom nejlepším chtění, poněvadž každý i dobrý člověk potřebuje tu i tam ke svému zesílení popudů zvenčí a donucení. **Dobrovolně** zřídka kdy by zaujal takové postavení, k němuž je donucen a málokdy by se donutil k použití veškerých duchovních sil, aby se stal pánem situace a dobře se jí zhostil. Kdyby mu byla ponechána volba, tu by ve většině případů zvolil tu **nejpohodlnější** cestu, aby to měl hodně lehké, ale duchovně by ničeho nezískal.

Jeho sebeúcta a jeho sebevědomí se zvýší, musí-li se sám pozemsky namáhat a pilně proboužovat. To vše jest pak výsledkem **jeho** práce.

Majetek oceňuje potom mnohem správněji, hodnotí práci i každou sebemenší radost a také každou laskavost druhého přiměřeně oceňuje. Může se radovati mnohem živěji než člověk, kterému je mnohé bez námahy vhozeno do klína a který vyplňuje svůj čas jenom tím, že vyhledává rozptýlení.

Chceme-li skutečně pomoci, musíme napomáhat **pravému snažení**. Nikomu nesmíme vhodit bez určitých povinností do klína **ono** ovoce, kterého si jiný vydobyl svojí námahou.

Přirozeně, rodiče mohou vždycky ještě darovati svým dětem cokoliv chtějí nebo mohou jim z falešné lásky obětovati smysl a čas svého celého pozemského života. Mohou se učinit i jejich otroky podle své svobodné vůle. Ačkoliv je pozemský

zákon nebude k ničemu nutit, přece ponesou ve zvratném působení vůle Boží plnou zodpovědnost za to **jen sami** i za své vlastní opomenutí ve stvoření a částečně i za duchovní škody, způsobené dětem.

Předně, lidé **nejdou** na zemi pro děti, nýbrž sami **pro sebe**, proto, aby **sami** duchovně zráli a zesílili. Z falešné lásky se toho však vůbec nedbá. Jedině zvířata žijí ještě podle zákona!

Podívejte se jednou pozorněji na rodinné zvyklosti:

Dva lidé chtějí uzavřít sňatek, chtějí si zbudovat vlastní domácnost, aby společně putovali pozemským bytím a za tím účelem se zasnoubí.

Zasnoubení jest prvním krokem ke sňatku. Je to vzájemný slib a závazek, po němž mohou následovati vážné přípravy k zařizení domácnosti.

Zasnoubení není ničím jiným, než pozemským základem k vytvoření nového domova a počátkem k zaopatření všeho toho, co jest pozemsky nutné.

Při tom se uplatňují opět všechny falešné zvyklosti.

Ve skutečnosti týká se toto zasnoubení přece jedině **těchto dvou** lidí, kteří si společně chtějí zbudovat domov. Že rodiny nebo rodiče se plně zúčastňují na obstarávání všech pozemských nutností, jest věc sama pro sebe, která musí zůstat naprosto vnější, má-li býti správná. Za tím účelem mohou darovati, co chtějí, nebo mohou pomáhati jakýmkoliv způsobem. To vše týká se **vnějších** věcí a nespojuje a nenavazuje žádných osudových vláken.

Zasnoubení má však zůstatí bezpodmínečně onou poslední, nejzevnější hranicí pro jakákoliv rodinná pouta. Tak jako zralé ovoce padá se stromu, jestliže strom a ovoce splnily svůj zdejší účel, aniž by si vzájemně škodily, tak musí se dospělý člověk odloučiti od rodiny, od rodičů, poněvadž i oni, tak jako on sám, mají ještě **vlastní** úkol!

Ale rodiny se na to dívají úplně jinak, ano i v **poslední** chvíli, tehdy, když se dva lidé naleznou a zasnoubí. Velmi často si při tom osobují práva, jichž vůbec nemají.

Jedině Boží silou je jim darováno každé dítě, kterého si přáli, neboť jinak by k nim nebylo zavítalo. Je to pouhé splnění přání, projeveného vroucím spojením dvou lidí!

Nemají žádného práva na dítě, jež jim bylo jen svěřeno a které jim nikdy nepatří! Bude jim také odejmuto, aniž by je mohli zadržet nebo aniž by byli na to předem tázáni! Z toho přece zřetelně vidíte, že rodičům není dáno nad dětmi ze Světla, z prapůvodu všeho života, žádných práv.

To, že převzali povinnosti k dítěti až k době jeho zralosti, je samozřejmé a je to také vyrovnáním za splnění jejich přání. Nebyli by měli dítě, kdyby k tomu nedali příležitost, která se v prazákonech tohoto stvoření rovná prosbě. A za povinnosti mají náhradou radost, ovšem, jestliže tuto povinnost **správně** vyplní.

Dosáhnutím zralosti musí nechatí každého člověka jíti **jeho** cestou, která přece není cestou jejich.

Při zasnoubení a sňatku **vystupují** dva lidé tak jako tak z rodiny, aby se sami spojili k vlastní domácnosti. Místo toho

domnívají se však obě rodiny, že jsou tímto zasnoubením a sňatkem právě tak vzájemně spojeny, jako by k ní náležely. Zcela věcně pozorováno tomu tak není. Již samotná myšlenka na to je trochu podivná.

Zasnoubení dvou lidí nepřináší tedy jedné rodině novou dceru a nerozšiřuje druhou rodinu o jednoho syna. Naopak oba jednotliví lidé se spojují **zcela pro sebe**. Nemají vůbec v úmyslu své dosavadní rodiny vláčeti za sebou.

Kdyby lidé tušili, jak jsou škodlivé tyto zvláštní názory a obyčeje, nechali by toho snad sami. Oni to však nevědí, jak mnoho nezdravého tím způsobují.

Nesprávné obyčeje neobejdou se bez pout v jemné hrubohmotnosti. Kolem dvojice, která se chystá založit si vlastní domov, omotávají se vlákna. Tato vlákna překáží, zamotávají se a zauzlují časem vždy víc a více. Vedou často k nepříjemným věcem, jejichž původ si pak lidé nedovedou vůbec vysvětlit, ačkoliv to byli oni sami, kteří k tomu dali základ svými obyčejí, vedoucími často ke směšnosti a obtěžování a kterým opravdu hluboká vážnost **vždycky** chybí.

Bez přehánění můžeme říci, že **vždycky** chybí; neboť ten, kdo skutečně pochopil vážnost spojení dvou lidí, které souvisí se zasnoubením a sňatkem, ten odvrhne daleko od sebe škodlivé rodinné obyčeje. Místo toho využije raději tichých hodin k vnitřnímu soustředění, které vede k daleko větší důvěře ve šťastný společný život, než všechn vnější nemrav; neboť jako mrav nemůže to být nikdy označeno.

Po zasnoubení, dovolí-li to poměry, bude dvojici podle

možnosti zařízen domov. Obyčejně bývá zařízen tak, aby v něm nic nechybělo. Už to hned z počátku musí **zamezit** jakýkoliv radostný vzestup, alespoň na tak dlouhou dobu, dokud něco nebude chybět.

Této dvojici je vzata každá možnost zúčastniti se výzdoby svého domova **vlastní** pílí a přičiněním. Je jim odňata radost, že **společným** snažením, jako pozemského cíle, dosáhli pomalým zdokonalováním vlastního domova, aby pak s hrdostí a láskou oceňovali každý, jimi získaný jednotlivý kus, ke kterému se pojí vzpomínky na tolik laskavých slov, na mnohý zápas, který radostně ruku v ruce statečně podstoupili, i na mnohé míruplné štěstí!

Mnoha lidem je tak předem vzata veškerá radost. Přihlíží se jen k tomu, aby vše bylo zařízeno tak **pohodlně**, jak to jen jde. Oba lidé se budou vždy cítit mezi tím jako cizinci tak dlouho, dokud nebudou mít kolem sebe předměty, které si mohli sami opatřit.

Nemusím o tom říkat již ničeho více, neboť časem sami v tom poznáte falešné a především jak duchovně tak i pozemsky škodlivé věci, ať již chcete nebo ne! Neboť i zde musí být konečně všechno nové a správné tak, jak to již dosti zřetelně spočívá v Božích zákonech.

Poskytněte lidem a mladým dvojicím možnost **k vlastnímu** snažení vzhůru. Jenom to jim způsobí trvalou radost, poněvadž tím vzroste jejich sebeúcta a sebedůvěra. Tak probudí se také pocit vlastní zodpovědnosti a tím docílíte toho **pravého!** Dáte jim více než kdybyste jim odejmuli všechny životní starosti anebo snažili se pokud možno jim je ulehčit. Tím je jenom oslabujete a

zdržujete od nutného zesílení.

Stanete se jejich nepřáteli, nikoliv opravdovými přáteli, jimiž chcete být!

Hýčkáním a usnadňováním berete jim víc, než se dnes po mých slovech snad domníváte.

Tak mnohý člověk bude tím bolestně zasažen, ale strhují ho od hromadného hrobu tím, že ho osvobozují od falešného, duchovně ochromujícího a zkázonosného smyslu pro rodinu, který se postupně vytvořil na základě úplně falešných předpokladů.

I zde musí být konečně přece jednou všechno **nové**, poněvadž rušivá střediska takového druhu budou po očistě v tomto stvoření nemožná.